न तु प्रतिनिविष्टमूर्खजनचित्तमाराधयेत् ॥५॥
व्यालं बालमृणालतन्तुभिरसौ रोद्धुं समुज्जृम्भते
छेत्तुं वज्रमणीन् शिरीषकुसुमप्रान्तेन सन्नह्यति ।
माधुर्यं मधुविन्दुना रचयितुं क्षीराम्बुधेरीहते
नेतुं वाञ्छति यः सतां पथि खलान् सूक्तैः सुधास्यन्दिभिः ॥६॥
स्वायत्तमेकान्तहितं विधात्रा
विनिर्मितं छादनमज्ञातायाः ।
विशेषतः सर्वविदां समाजे
विभूषणं मौनमपण्डितानां ॥७॥
यदा किंचिज्ज्ञो ऽहं द्विप इव मदान्धः समभवं
तदा सर्वज्ञो ऽस्मीत्यभवदवलिप्तं मम मनः ।
यदा किंचित्किंचिद्बुधजनसकाशादधिगतं
तदा मूर्खो ऽस्मीति ज्वर इव मदो मे व्यपगतः ॥८॥
कृमिकुलचितं लालाक्लिन्नं विगन्धि जुगुप्सितं
निरुपमरसं प्रीत्या खादन्नरास्थि निरामिषं ।
सुरपतिमपि श्वा पार्श्वस्थं विलोक्य न शङ्कते
न हि गणयति क्षुद्रो जन्तुः परिग्रहफल्गुतां ॥९॥
शिरः शार्वं स्वर्गं पतति शिरसो ऽतः क्षितिधरं
महीध्राडुत्तुङ्गादवनिमवनेश्चापि जलधिं ।
अधोधो गङ्गेयं पदमुपगता स्तोकमथवा
विवेकभ्रष्टाणां भवति विनिपातः शतमुखैः ॥१०॥
वरं पर्वतदुर्गेषु भ्रान्तं वनचरैः सह ।
न मूर्खजनसंसर्गः सुरेन्द्रभवनेष्वपि ॥११॥

॥ इति अज्ञप्रशंसा ॥